

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΕΪΤ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΕΪΤ

(ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ)

ΕΙΜΕΘΑ βέβαιοι ὅτι ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν καὶ φίλων τοῦ Ἡμερολογίου κοσμοῦντες τὸν ἀνά χειρας τόμον αὐτοῦ διὰ τῆς εἰκόνας τοῦ εἰσιτίμου διευθυντοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Στεφάνου Στρέϊτ, ὅστις τελευταῖον ὡς Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ διακεκριμένον μέλος τῆς Κυβερνήσεως Ζαΐμης, συνεκέντρωσε πᾶν δικαίως οὐ μόνον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πανελληνίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων τὴν ἀμεριστον ἐκτίμησιν, διὰ τὴν ἑκτακτον ἀγχίνοιαν καὶ τὴν σπανίαν λεπτότητα μεθ' ἧς διεξήγαγε καὶ ἔφερεν εἰς αἴσιον πέρας τὰς περὶ τοῦ δανείου τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως καὶ τῶν συναφῶν ζητημάτων διαπραγματεύσεις, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἡ ἀμφίβολος τύχη καὶ ἐκκρεμότης συνεῖχεν εἰς ἀληθῆ ἀγωνίαν τὸ ἔθνος ὀλόκληρον.

Ἀναμφίβολως διὰ τῶν ὀλίγων ᾧδε σημειώσεων, δι' ὧν συνοδεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἐθνικωτάτου ἀνδρός, οὔτε ἀξιοῦμεν οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξεικονίσωμεν ἐπακριβῶς τὴν κοινωφειεστάτην ἐν τε τῇ πολιτείᾳ καὶ τῇ κοινωνικῇ παρ' ἡμῖν προόδῳ δράσιν αὐτοῦ, καθόσον ἄλλως τε ἡ βιογράφησις προσώπων διαπρεψάντων εἰς τόσους κλάδους τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας καὶ ἐπὶ δεκάδας ὅλας ἐτῶν προσενεγκόντων πολυτίμους ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα, θ' ἀπησγῆλει τόμον ὀλόκληρον καὶ θὰ ἀπετέλει αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου. Περιοριζόμεθα ὅθεν νὰ σημειώσωμεν ἀπλῶς μόνον τοὺς σταθμούς, δι' ὧν ὁ ἔξοχος ἀνὴρ διῆλθεν ὅπως φθάσῃ εἰς ἡν περιωπὴν σήμερον σκοσπίζων τοὺς θησαυροὺς τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, τῆς εὐρυμαθείας καὶ τῆς ἀκουράστου δραστηριότητος ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς κοινωνίας.

Ὁ κ. Στρέϊτ ἐγεννήθη τῷ 1837 ἐν Πάτραις. Καταρτισθεὶς ὡς

ἄριστα περὶ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, διήνυσε τὰς νομικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἃς συνεπλήρωσεν ἐν Λειψία. Ἐπανελθὼν εἰς Ἑλλάδα διωρίσθη ἐν νεωροτάτῃ ἡλικίᾳ πρωτοδίκης τῷ 1861, μετὰ τετραετῆ δὲ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν προήχθη εἰς πρόεδρον Πρωτοδικῶν καὶ ἐφέτην. Τῷ 1865 παραιτηθεὶς ἤσκησεν ἐν Πάτραις τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα καταλιπὼν ἀνεξιτήλους ἐντυπώσεις ἐν τῷ κύκλῳ τῶν συναδέλφων του. Τῷ 1872 ἐκλήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος διορισθεὶς κατ' ἀρχὰς διευθυντῆς τοῦ ἐν Λαμίᾳ Ὑποκαταστήματος, εἶτα ἐπιθεωρητῆς τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑποκαταστημάτων, μικρὸν δ' ἔπειτα προσκληθεὶς εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ δικαστικοῦ τμήματος τῆς Τραπεζῆς, ἔνθα διὰ τῆς νομομαθείας καὶ τῶν πολλαπλῶν γνώσεών του διέπρεψεν ἐξυπηρετήσας ἐν μέτρῳ πάντοτε εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἰδρύματος καὶ τῆς κοινωνίας τὰ συμφέροντα. Τῷ 1875 ἀναγορευθεὶς ὑψηλῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἐγένετο ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα καθηγητῆς τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, κατακτήσας τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀκροατῶν του διὰ τῆς ἐπαγωγῆς ὅσον καὶ καρποφόρου διδασκαλίας, ἣν οὐδεὶς ὑπῆρξεν ὁ μὴ ἀνομολογήσας. Τῷ 1880 ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἐκτιμῶσα τὴν ἐπιβάλλουσαν ἱκανότητα καὶ ὑπέροχον ἀξίαν τοῦ ἀνδρός, ἐνεπιστεύθη αὐτῷ τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ μεταβῆ εἰς Μόναχον καὶ καταρτίσῃ τὸν συμβιβασμὸν τῶν ἐν Βαυαρίᾳ γερῶν τοῦ Κράτους, ὅπερ καὶ ἐπέτυχε μὲ λίαν ἐπωφελεῖς ὄρους διὰ τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον. Τῷ 1889 ἐξελέγη διὰ μεγάλης πλειοψηφίας Ὑποδιοικητῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς Βερολίνον πρὸς καταρτισμὸν καὶ ὑπογραφὴν τοῦ προικοσυμφώνου τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ Διαδόχου, ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὁποίου παρεῖχεν ἐγγυήσεις ἀσφαλεῖς ἢ ἀριστοκρατικῆ λεπτότης, ἢ γλωσσομάθεια καὶ ἢ σπανία ἱκανότης τοῦ ἀνδρός διὰ τόσῳ λεπτὴν καὶ σοβαρὰν ἐντολὴν.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων καὶ πλείστον ἄλλων ὁ κ. Στρέϊτ κατέκτησεν οὐ μόνον τῆς ἐκλεκτῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας τὴν ἐκτίμησιν, ἧς ἐπίζηλον μέλος καὶ σέμνωμα ἀποτελεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινοῦ τὸν σεβασμὸν καὶ τὰς συμπαθείας. Οὕτω πολλάκις τῷ προσηρέθησαν βουλευτικαὶ ὑποψηφιότητες εἰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ φίλων ἀκραιφνῶς διατεθειμένων καὶ ποθοῦντων νὰ ἰδῶσιν ἐν εὐρυτέρῳ σταδίῳ ἐξελισσόμενα τὰ πολύτιμα προσόντα τοῦ ἀνδρός. Ἄλλ' ὁ κ. Στρέϊτ, ἀποφεύγων ἐν τῇ χαρακτηριζούσῃ αὐτὸν μετριοπαθείᾳ καὶ μετριοφροσύνῃ, τὸν θόρυβον καὶ τὰς ἐπιδείξεις ἀπέστραξε νὰ

ἀναμιμνήσκει εἰς τὴν πολιτικὴν, ἐλαχίστην ἢ οὐδεμίαν προσοχὴν δοῦναι εἰς τὸ δόλεον καὶ τὴν δόξαν, δι' ὧν ἡ σειρὴν αὕτη κατανικᾷ τὰς συνειδήσεις καὶ τοὺς χαρακτῆρας ἐν Ἑλλάδι. Ὁ κ. Στρέϊτ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἔμεινεν ἀσπίλος ἀπὸ τὴν πολιτικὴν, ὡς ἀσκειῖται καὶ θεωρεῖται αὕτη ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἂν τελευταῖον συγκατετέθη παρὰ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ νὰ ἀποτελέσῃ μέλος τοῦ Ὑπουργείου Ζαΐμη, τὸ ἔπραξεν ὑπέικων εἰς τὰς ἐπιμόρους καὶ ἀγαθὰς συστάσεις τοῦ Ἄνακτος, διαγνόντος ἐν αὐτῷ τὸν καταλλήλοτερον ἀντιπρόσωπον τοῦ Κράτους ἐν ταῖς μετὰ τῶν ξένων διαπραγματεύσεσι, καὶ ἐπὶ τῇ πεποιθῆται ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀποποιήθῃ τὰς πολυτίμους αὐτοῦ ὑπηρεσίας εἰς τόσῳ κρισίμους ἐθνικὰς περιστάσεις.

Ὁ κ. Στρέϊτ διατελεῖ προσέτι πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀρίστης ἐλληνικῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας Ἑθνικῆς, πρόεδρος τῆς ἐλληνικῆς ἐταιρίας τῆς διώρυγος τῆς Κορίνθου καὶ σύμβουλος πλείστων ἐταιρικῶν καταστημάτων ἐν Ἀθήναις. Τῷ 1865 νυμφευθεὶς κόρην ἀναξίαν καὶ λόγῳ καταγωγῆς καὶ λόγῳ μορφώσεως, τὴν Βικτωρίαν Α. Λόντου, ἐνὸς τῶν διαπρεπεστάτων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, χρηματίσαντος δημάρχου Πατρῶν, βουλευτοῦ, πολλάκις ὑπουργοῦ, γερουσιαστοῦ, κλπ., ἀνεδείχθη ἀρχηγὸς οἰκογενείας ζηλευτῆς καὶ πατὴρ ὀλίβιος ἀπὸ τοῦδε κληροδοτήσας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἴδια πλεονεκτήματα εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Γεώργιον δι' ἀρίστης εὐφυΐας καὶ γνώσεων πεποικισμένον, ἐν νεαρωτάτῃ δὲ ἡλικίᾳ διαδεχθέντα τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου.

« Ἡ Μ Π Ε Ν Ϊ Τ Ο Ε Σ »

ΜΑΓΕΥΕΙ, χωροπούλα μου, τὸ θεῖο σου ἀκρογιάλι
καὶ ξετρελαίνει ἡ θέσι σου μὲ τὰ περίσσια κάλλη.
Εἶς' εὐμορφῆ... μὰ μὴν περνᾷς γὰ ἐμμορφιά παρθένα!...
γιατὶ τὸ κύμα σέρνεται ἐπάνω σου, ὄλο-ἕνα...
γιατὶ τὸ θαλασσόσκαμα κυλιέται 'ς τὴν ποδιά σου,
κι' ὁ μπάτης νὰ νυχτώνεται ἐπιάστηκε σιμά σου.

Κέρκυρα

Α. Ι. ΓΑΒΡΙΑΝΣ